

Homilie 1ste zondag veertigdagentijd 2012 - Carlos Desoete

Op een morgen deze week stond ik voor de spiegel en ik zei bij mezelf: oei, ik moet dringend naar de kapper. Dat is intussen gebeurd. Als je voor de spiegel staat, zie je altijd iets: er is een rimpel bijgekomen, of een puistje dat er gisteren nog niet was, je ziet er wat bleekjes uit of je kleren passen niet zo goed bij elkaar...

Het valt op : in de spiegel zien wij altijd de buitenkant en aan die buitenkant kunnen wij veel doen; er bestaan honderden crèmetjes, poedertjes, zalfjes die je buitenkant kunnen bijwerken. En er is een hele mode-industrie die je kan helpen om er goed uit te zien. Want daar gaat het toch om:wij willen er goed uitzien. Er goed uitzien betekent meetellen.

Vasten is de tijd om eens voor de spiegel te staan en naar de binnenkant te kijken. In het evangelie heet dat: in de woestijn gaan staan.

Het doet me denken aan het wereldkamp van een aantal jaren terug. Met een 40 jongeren van overal ter wereld waren wij in Domeyko, een klein woestijndorpje in Chili. Het was zelf geen oase, want ook in Domeyko was geen water te vinden. Op een morgen hebben we daar die jongeren de woestijn ingestuurd met de opdracht: verspreid u en ga zover in de woestijn tot je niemand meer ziet, tot je dus helemaal alleen bent. En neem een uur de tijd om stil te staan bij 2 vragen:

- waar sta ik met mijn leven, wat heb ik er tot nu toe van gemaakt
- en wat wil ik ervan maken naar de toekomst toe.

Op dat moment kijk je niet meer naar je buitenkant. Je kijkt naar binnen. In je diepste binnenste laat je herinneringen naar boven komen en zoveel ervaringen die je meegemaakt hebt, die die je leven tot nu toe bepaald hebben. In je diepste binnenste komen ook zoveel dromen naar boven, zoveel verlangens, vooral het verlangen om echt te leven...

Jezus ging ook naar de woestijn. Marcus zegt erbij: Hij verbleef tussen de wilde dieren...

Als je naar je binnenkant kijkt, dan zie je ze ook: de wilde dieren die huizen in je binnenste: zoveel kwetsuren die je al jaren meedraagt, die zogezegd genezen zijn, of niet, maar nooit helemaal weg zijn. De wilde dieren van je angsten die je zo vaak verlammen; de wilde dieren van je kleine kanten, je gebreken, dingen die je verkeerd deed en waar je schaamte voor voelt, je schuldgevoelen... Wat doe je daarmee? Je steekt dat weg: zeker voor anderen – want ze zouden eens moeten weten wie ik maar ben, - en ook voor jezelf. Je wil je kwetsbaarheid niet elke dag onder ogen zien, je wil het liefst wegduwen in vergetelheid.

Want je wil er goed uitzien, meetellen, en dus moet je zo perfect mogelijk naar buiten komen. Maar je weet: van binnen ben ik een kleine kwetsbare mens, die aangewezen is op liefde van anderen mensen....

Een mens vlucht voor de woestijn. Dat is vandaag de dag niet zo moeilijk. Je hoeft maar de TV aan te zetten en je hebt verstrooiing, je hoeft niet meer na te denken, je kan vergeten. En er staat een hele vrijetijdsindustrie klaar om me daarin te helpen. Er is niets zo druk bezet dan de vrije tijd.

Vasten is de tijd om eens naar binnen te kijken en te weten: dat broze hoort ook bij mij, die kwetsuren zijn stuk van mezelf. Dat hoort ook bij mij. Ik zou mezelf niet zijn zonder mijn schaduwkant. Ik weet dat ik niet perfect ben. Maar ik hoef dat ook niet te zijn.

Maar er staat nog iets in het evangelie. Marcus vertelt niet alleen van wilde dieren. Hij zegt ook: Jezus was door engelen omgeven. Engelen die voor Hem zorgden.

Nu moet je je niet voorstellen dat er daar wezentjes met vleugeltjes rond Hem fladderden. Engelen zijn meestal gewone mensen, maar mensen die je iets van God laten ervaren.

Waar heb jij hem ontmoet: de engel van respect, de engel van begrip, de engel van nabijheid, die engel die je zei: ik ben er voor u, ik ben bij je, heb maar vertrouwen? Engelen geven je die goddelijke ervaring : in je diepste binnenste is er iemand die zoals niemand anders van je houdt. Je bent bemind zoals je bent, zoals je maar bent en niet zoals je zou moeten of willen zijn. Er is een God die zich met mij verbonden heeft zoals de regenboog hemel en aarde verbindt.

Vasten is de tijd om Hem toe te laten, om je door Hem te laten aanspreken, om zijn liefde binnen te laten, en om vanuit je binnenkant Hem verder te spreken en Hem zichtbaar te maken

Aan de buitenkant zal het te zien zijn aan ons broederlijk delen, onze solidariteit, aan de stappen die wij zetten naar soberder leven. Aan een hele manier van leven dus, die zijn wortels heeft in ons diepste binnenste.

Als je in de spiegel kijkt, kijk dan niet alleen naar de buitenkant.

Er is veel meer te zien.

Carlos Desoete

Bij de lezingen Genesis 9, 8-15 en Marcus 1, 12-15